

DIVADELNÍ Piknik

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

17. KVĚTNA 2013
číslo 6

DRŽ MĚ PEVNĚ, MILUJ MĚ ZLEHKA

Také jste se všimli, že je tady kolem nás přehnané množství testosteronu? Pět členů lektorského sboru a ani jedna žena! Představení, které zahajovalo minulý týden Piknik – Tři muži ve člunu a pes. A ani ten pes nebyl fena! Tak jsem si tajně pro sebe slíbila, že rozhovory budu dělat jen se ženami. Zachraňovaly to tady lektorky seminářů Jana s Evou, ale teď? Musím si jít povídat s mužem... Naštěstí tento mladý, vysoký, pohledný muž, lektor semináře Herecký trénink si právě kupuje růžové tričko, čímž si vysvětluji, že hovořit s ním není feministický hřích. Honza Hnilička pochází z Karlových Varů, hraje, tančí, učí, režíruje a točí i pivo.

Můžeš mi vysvětlit proč si kupuješ růžové triko?

Moc se mi líbilo. Hlubší důvod v tom není, líbila se mi růžová barva a růžové pánské tričko nemají. Tak jsem si koupil dámské, protože je mi asi lépe než to pánské.

Ve Volyni povedeš seminář s názvem Herecký trénink.

Můžeš pro ty z nás, kteří tam nepůjdou, vysvětlit, co to je herecký trénink?

Vy, kteří tam nebudete, si můžete představit, že o hodně přijdete. Herecký trénink, to jsou způsoby, cesty, jak rozvinout herecké schopnosti, jak připravit tělo, hlas. Tak jako mají fotbalisti svůj trénink, aby hráli dobře fotbal, mají herci herecký trénink, aby hráli dobře divadlo.

A ty provádíš herecký trénink denně?

Ne. Na to bohužel nemám čas.

Jak ses dostal ty sám k herectví?

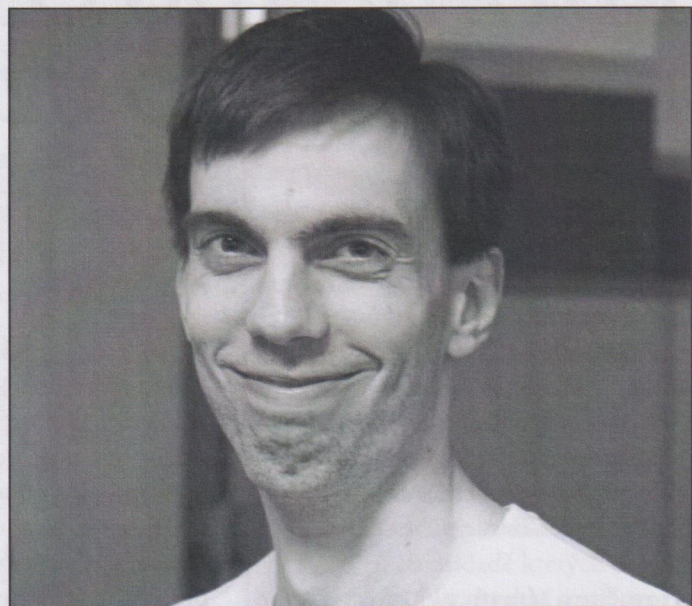
K herectví jsem se dostal buď asi pět měsíců před narozením. Na jeviště mě donesla máma, když hrála snad Manon. A nebo po druhé, když mi byly asi dva roky a neměl mě kdo hlídat. Nevím, co jsem hrál, ale šlo o Krakonošské pohádky. Vděčím za to každopádně v obou případech mamince a tatínkovi.

A co tě živí?

Trošku divadlo, trošku učení, trošku dělám za barem. Působím v Divadle Dagmar v Karlových Varech, které vedu společně se svou mámou Hanou Frankovou. Tam hraju a režíruju. Co se týká učení, tak občas vedu semináře, workshopy a své studenty v divadle, ale na to teď nemám moc čas. A abych se nějak uživil, protože divadelní práce není vždycky tolik, dělám za barem v Solidní jistotě za Národním divadlem a tancuju.

V tom baru?

Ne. Tancuju tango. Teď budu v ABC tančit v jednom

představení. Kdysi dávno jsem dělal i společenské tance, pak jsem se dostal ke scénickému tanci a ke všem různým druhům pohybového divadla. A k tangu jsem se dostal více méně náhodou na jednom workshopu asi před šesti lety. A poslední dva roky se mu věnuju víc.

Tak nás pozvi na představení, kde budeš tančit...

„Drž mě pevně a miluj mě zlehka“. Premiéra je 8. června.

To je Fulghum, tu knihu jsem dostala od tvé mamky! To dělají v Abíčku?

Včera jsem byl na první zkoušce. V půlce zkoušky se otevřely dveře a vešel šedivý pán s motýlkem a řekl: „Hello, I am Robert Fulghum.“

Jaké tebe nejvíc ovlivnily workshopy nebo semináře?

Měl jsem štěstí, že jsem potkával na seminářích i v divadlech výborné režiséry a pedagogy. Nejvíc mě ale asi ovlivnila Farma v jeskyni pod vedením Viliama Dočolomanského.

...rozhovor pokračuje na straně 4

TYJÁTR Horažďovice / režie: Karel Štastný
D. Foley: Z(a)TRACENÁ

KDYŽ DIVADLO ŽIJE V HLAVÁCH DIVÁKŮ, JE TO ÚŽASNÁ VĚC

Rozhovor s režisérem Karlem Štastným

Proč jste si vybrali právě téma zneužívaných dětí?

Myslím, že právě toto téma začíná být aktuální i na malých městech a místech, kde bydlíme i my všichni. Jako je Volyně, jako jsou Horažďovice. Téma, o kterém hrajeme, se objevuje v současné době všude a všude se o něm píše, všichni s tím cítí. Ale vlastně si to málokdo dokážeme představit.

Hovoříte o tématu pokrytectví nebo problematice zneužívaných dětí?

Určitě je to i o pokrytectví. O tom, jak dokáže zareagovat rodič, když se dozví, že jeho dítě druhý rodič zneužívá, jak se k tomu dokáže postavit sám za sebe a za celou rodinu. Zda převládá láska k partnerovi nebo k dítěti. Komu má věřit, jestli se dokáže zachovat správně na obě strany a zda vůbec dokáže pochopit, že je něco takového možné. Určitě je to těžké pochopit.

Jak jste přišli na tuto hru. Jak jste ji vybírali?

Úplnou náhodou. Měl jsem ji v počítači celkem dlouho a pořád jsem doufal, že přijde den, kdy právě na ni bude čas. V loňském roce jsme

hráli historické kostýmové představení Annu Kareninu a po něm přišel čas na něco současného.

Myslíte, že se český divák ztotožní s prostředím amerického venkova?

Je pravda, že prostředí, ve kterém se drama odehrává, je nám poněkud vzdálené. Jiná církev, větší fanatismus, téměř sekta, pastor je nejzásadnějším členem společenství, víc než starosta obce. Řídí všechno, všichni jsou mu oddaní a on s nimi manipuluje.

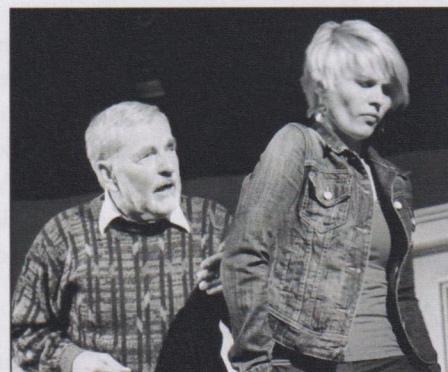
Jak výběr hry přivítal soubor?

Vždy přinesu scénáře až na první čtenou, aby herci nevěděli, o co jde. Samozřejmě byli zpočátku k výběru skeptičtí. Nebo se, lépe řečeno, netvářili úplně nadšeně. Za tu dobu, co se mnou pracují, mi však začali důvěřovat. Říkají, že já musím vědět, proč a jak co děláme a jakým směrem půjdeme. Že se nechají překvapit. Začali úžasně spolupracovat a já jsem na ně pyšný. Bezmezně mi věří a to je velmi důležité.

Jaké jsou reakce diváků? Kolikáté představení bylo to dnešní?

Dnešní představení bylo osmé nebo deváté. Musím říci, že jsme se báli právě reakcí diváků. Především proto, že hrajeme na malém městě a jde o skutečně silné téma. Všichni denně čteme v novinách, že se něco podobného někde děje. Když se takový problém objeví někde blízko, je to senzace. Vidět to na jevišti a odžít si to s herci, je velmi těžké. Na druhou stranu musím říct, že lidé, kteří inscenaci viděli, ji vzali vlastně velmi srdečně. Žijeme na malém městě a lidé, které denně potkávám, mi psali, volali, že nad tím doma přemýšleli, že se tím zaobírají, že o tom mluví. To, že náš divadelní kus žije ještě chvilku po představení v hlavách diváků, je úžasná věc.

-saj-

ČARODĚJKA SHARON ANEB JAK NEVYMÝTIT DIVADLO

TYJÁTR Horazdovice si vybral k inscenování drama Američana irského původu Davida Foleyho „VYMÍTÁNÍ ĎÁBLA“, kterou uvádí pod svým názvem „Z(a) TRACENÁ“. To má svůj význam, nebo by jistě mělo mít. Dramaturgicky šťastná volba s sebou samozřejmě nese jistá rizika. Foleyho text nabízí minimálně dvě silná základní témata. První vcelku jasně přenosné na českého diváka, kterým je zneužívání dcery svým vlastním otcem a dále druhé, které je přenosné již hůře: chování společnosti s jasně nastavenými pravidly k jedinci, který poukazuje na nefunkční obranný systém této komunity. Obvinění společnosti z toho, že zakrývá a je ochotna tolerovat jednání, které překračuje mantinely chování a jednání nastavené samotnou komunitou a „kázané“ jejími představiteli. To vše se v textu děje, zcela přiznané a záměrně, na půdorysu antické tragédie, která logicky dojde ke své katastrofě, již je zabití vlastní dcery matkou. Co všechno se muselo stát, a co všechno se musí odehrávat v hlavních postavách příběhu, aby mohlo vše dojít k tak fatálnímu konci?

Muselo by se toho stát mnoho a vnitřní boj jednajících postav by musel mít, a záměrně používám podmiňovacího způsobu, právě onen antický rozměr. V prvé řadě musíte mít uvěřitelnou a autentickou představitelku Sharon, ze které celé téma vyrůstá, a přes kterou můžete obě témata rozehrát. V tomto směru funguje herečka Lenka Štěpáníková naprosto dokonale. Hraje „ZATRACENĚ“ dobře a „ČARUJE“ se svým talentem na samé hranici svých hereckých možností, ale v duchu nově zvoleného titulu hry je také značně osamocena, chcete-li „ZTRACENA“, ve schopnosti ostatních postav jasně sdělovat témata Foleyho textu v onom výše zmíněném řádu antické tragédie. Její výkon volá po výrazné herecké a partnerské odezvě, jak v postavě její matky Happy, tak i v postavě dalšího dramatem daného protihráče pastora Michaelse. Happy, která při prvním konfliktu s vlastní dcerou ohledně kouření musí zcela konkrétně dát pocítit divákovi, že problém jménem „Sharon“ je zpět. Pak už se události jen nelítostně stupňují. Sharonin návrat do stojatých vod komunity ji už jen provokuje k dalšímu jednání. Nesmyslné rozhovory s pastorem, který není schopen, ale hlavně ochoten, přiznat své selhání jako „vůdce“ komunity. Randyho „zasvěcení“, které může být opětováním čistého citu stejně jako mstou společností za totální nepochopení, které vedlo k jejímu „dobrovolnému“ vyobcování a útěku. Sharon je na všechno tak sama. Stejně jako její představitelka, která v tandemu s režisérem zoufale volá po „živé“ reakci na svou situaci, na svou životní, ale bohužel, také hereckou jevištní existenci.

Nicméně touha vyprávět příběh je velká. Proto ona scénografie s plotem, proto ona působivá hudba, příběh zhrzené vyprávěčky, proto ona holčička s plyškem v dotáčkách prostřednictvím projekce. To vše je v řádu věci, ale onen antický rozměr je nutno budovat především přes silné postavy příběhu a konflikty mezi nimi autorem nastavené. A tak v závěru připomínám... expozice, kolize, krize, peripetie a katastrofa příběhu nastane pouze přes expozici, kolizi, krizi, peripetii a katastrofu postav v příběhu jednajících.

Jaromír Hruška

* Představení se mi líbilo. Nemám ráda věci, kde po sobě herci házejí dorthy a jsou bezhlaví. Konečně se objevilo téma. Snad jen, že mohli být malinko víc slyšet.

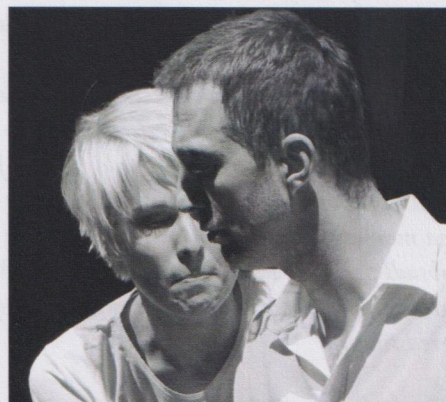
* Perfektní, super. Nevím, co na to říci, zatím to vstřebávám.

* Nemám slov, bylo to úžasné. Opravdu, bylo to hrozně silné a budu se z toho dost dlouho vzpomínávat. Nezapomenutelné.

* Myslím si, že to bylo silné představení. Hlavní představitelka byla vynikající. Líbila se mi i v kontrastu s matkou, který byl velmi čitelný. Snad u Muriel bych přivítala méně prostoru, její vstupy mě občas rušily v procítění daných momentů. Jinak to bylo vynikající.

* Osobně se mi představení líbilo moc. Byl jsem spokojený. Mám jediný problém, a to s první půlkou. Místy se mi to zdálo zdoluhavé a pomalé. Možná to bylo tím, že je soubor na přehlídce a trochu jej to svazovalo. Chvillemi se mi zdálo, jako by představení chyběly nožičky. Na druhou stranu je pravda, že nám v první půli muselo být sděleno velké množství informací, na základě kterých se odvíjí druhá část. I tak si myslím, že by mohla mít trochu víc života.

* No, ještě pořád jsem se z toho nevzpamatovala. Bylo to pro mne velmi silné, takže to uvnitř sebe ještě rozebírám. Zeptejte se mě za hodinu.

...pokračování ze strany 1

Celá tvoje rodina „dělá“ divadlo, máma i dva mladší sourozenci. Potkali jste se někdy spolu na jevišti? Určitě v Antigoně. Brácha mi hrál syna a sestra hrála jeho milenkou... Počkej, jak spolu mohli chodit, když jsou příbuzní? Antigona je jeho neteř. Mamka to režírovala a hrála chór. A v Divadle svět od Saroyana jsme se také potkali všichni. Tam zase máma hrála moji manželku, ale to jsem neměl rád. Radši jsem měl druhou alternaci, když máma nehrála.

Až budeš mít děti, povedeš je k divadlu nebo od něho?

První povedu k divadlu a druhé od divadla. Ne, asi bych tomu nechal volný průběh.

Máš k nějakému druhu divadla bližší vztah?

Nemám rád škatulkování divadla. Di-

vadlo, které mě zajímá, i které dělám, se prolíná, je na hranicích, nebo obsahuje více druhů. Škatulkování je zbytečné.

Takže bys nebyl ani pro systém postupových přehlídek, který se dělí na loutkové, činoherní, studentské, atd.?

Systém postupových přehlídek je v podstatě nesmyslný, ale na druhou stranu dává spoustu možností se na této platformě setkávat, což je cenné. Jsem proti dělení. A hlavně si netroufám ani říct: „Tohle je tenhle druh divadla, tohle patří sem a tohle už není tenhle druh divadla...“

Pan Tichý tady uděluje žluté tričko. Ty bys mohl např. někomu darovat triko růžové, věděl bys komu na světě bys ho dal?

Můžu nad tím přemýšlet několik dní. Odpověď je nevím.

-leh-

SLOUPEK

GERONTTIME

Vždycky jsem si říkal, jak na to které divadlo hledí lidé věkově starší a zkušenější. Jestli se jim líbí mladí lidé, mladé postupy či mladická nerozváženost. Tenkrát, před lety, jsem tímto způsobem přebíral slovník starců a bral všechny zkušené rady s rezervou sobě vlastní. A ejhle, je to tady! Blížím se inkriminovanému věku a mám tak jedinečnou možnost zažít pocity tehdejších starců na vlastní kůži.

Poznání číslo 1 – Všichni herci mluví potichu!!!

Abych slyšel, co se na jevišti děje, musím napínat sluch k prasknutí bubínků. Když vedle mě někdo zavrže židli, ztrácím souvislosti a dialog zůstává skryt za škřípající bariérou rozklížených sedadel. Soused vedle mě se baví se sousedkou a já daleko lépe vnímám je, než dramatický srdcervoucí výstup sympatické blondýny na jevišti.

Poznání číslo 2 – Abych vnímal, potřebuji silné podněty!

Představení padá řetěz a scéna střídá scénu v rytmu zpomalujícího vlaku. Šero na pódiu vyzývá mé podvědomí k blaženému spánku. Zvukomalebné podkresy melancholického skladatele doprovázejí naznačené jevištní dění tichým ševelením. V tu chvíli je mi jasné, že nevystřelí-li někdo z pušky (poplašnák nestačí), neudeří-li někdo na buben či nevykřikne-li blondýna dvojčárkované Cé, usnu nebo zemřu!

Poznání číslo 3 – Všechno mě rozčiluje!

Příklad jeden za mnoho! Najdu si místo v poslední řadě a obsadím jej na poslední chvíli tak, aby přede mnou nikdo nebyl a já měl stejně dobrý obraz jako u TV LCD s úhlopříčkou 97cm. Světla zhasnou a já se těším na první scénu. V tom se na moment objeví světlý obrys dveří a dva chasníci cca 190 cm během okamžiku obsadí perimetr mého výhledu na jeviště. V tu chvíli je jasné, že to soubor u mě prohrál, protože prvních deset minut přemýšlím, kudy a vlastně zda vůbec sledovat představení.

PROGRAM

Pátek 17. května 2013

09.00 DIVADLO (bez záruky)

PRAHA / režie: Gabriela Vlková

D. Harrower: **BLACKBIRD**

13.30 Diskuse (BLACKBIRD)

14.30 DS Tyl Slaná / režie: M. Bašek

D. Wasserman: Přelet nad kukaččím hnízdem

18.30 Diskuse (Přelet nad kukaččím hnízdem)

19.30 Divadlo Dostavník Přerov /

režie: Vlasta Hartlová

T. Pratchett, Z. Hilbert: Maškaráda

23.00 Diskuse (Maškaráda)

Sobota 18. května 2013

10.00 Divadýlko na dlani Mladá

Boleslav / režie: Petr Matoušek

Voltaire, K. Fixová, M. Schejbal, P.

Matoušek: Candide aneb Optimismus?

11.00 Divadelní pouť pro děti

13.00 Diskuse (Candide aneb Optimismus?)

14.00 Divadelní duo TOŤ Praha /

režie: Ladislav Karda, Ondřej Zais

L. Karda, O. Zais: Televizor

15.30 Diskuse (Televizor)

16.30 Burke Cup 2013

19.30 Rádobydivadlo Klapý / režie:

Jaroslav Kodeš

P. Shaffer: **Amadeus**

23.00 Diskuse (Amadeus)

Zpravodaj XXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2013. Redakce: Lenka Huláková, Jan Švácha, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni. Náklad 100 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.